

Arrest

nr. 240 392 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtounse origine, geboren en getogen in de Pakistaanse stad Karachi. Uw oudere broers K. (...) en E. (...) zijn nog steeds woonachtig in Karachi. Uw vader M.Y.Y. (...) (CGVS X; O.V. X) en moeder B.K.Y. (...) (CGVS X; O.V. X), uw jongere broers J.A.Y. (...) (CGVS X; O.V. X) en N.A.Y. (...) (CGVS X; O.V. X) en uw zus B.F.Y. (...) (CGVS X; O.V. X) verblijven net als u in België.

Uw ouders dienden op 29 juli 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders stelden dat zij hun hele leven doorbrachten in de stad Kandahar, gelegen in de gelijknamige Afghaanse provincie. Nog gaven ze aan dat uw vader omwille van zijn job op de luchthaven van Kandahar werd gevisieerd door de taliban in de vorm van dreigtelefoons, een huisbezoek en de ontvoering van uw twee oudste broers K. (...) en E. (...). Op 25 augustus 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de verzoeken van uw ouders. Er werd geen geloof gehecht aan uw ouders' voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Zo bleek uit informatie verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw ouders Pakistaanse staatsburgers zijn. Uw ouders vroegen tot twee maal toe met een Pakistaans paspoort een visum aan bij de Duitse ambassade in Pakistan. U, uw ouders, uw twee broers en uw zus reisden legaal vanuit Pakistan per vliegtuig de Schengenzone binnen. Na confrontatie met deze vaststellingen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS hielden uw ouders evenwel vast aan hun verklaringen enkel over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Uw ouders tekenden op 26 september 2017 beroep aan tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden vol dat zij geen Pakistaanse staatsburgers zijn en dat zij de Pakistaanse paspoorten verkregen via een mensensmokkelaar. Op 29 juli 2019 werd de weigeringsbeslissing van uw ouders door de RvV bevestigd. De Raad stelde vast dat uw ouders blijkbaar zowel de Afghaanse als de Pakistaanse nationaliteit hebben, maar dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de commissaris-generaal rechtsgeldig kon concluderen dat hun verzoeken ten aanzien van Pakistan konden worden beoordeeld. Uw ouders dienden geen cassatieberoep in.

Op 13 augustus 2019 dienden u, uw minderjarige broers J.A. (...) en N.A. (...) en uw minderjarig zus B.F. (...) een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders dienden geen volgend verzoek in.

U verklaarde dat uw ouders aanvankelijk niet de waarheid hadden verteld over hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België. Volgens uw verklaringen werkte uw vader als tweedehandsschoenen import- en exporteur op de 'Pashtoun Market' in Karachi. U verklaart dat uw vader op een vrijdag in februari 2012 werd gebeld door een onbekende man in Hab Chawki, provincie Balochistan. De man eiste dat uw vader hem op maandag in Karachi geld moest overhandigen, anders zullen zijn kinderen worden ontvoerd. Ook op zaterdag belde hij uw vader betreffende de geldoverhandiging. Op maandag belde de afperser opnieuw. Uw vader zei dat hij niet veel geld kan geven, waarop de afperser uw vader met de dood bedreigde. Vervolgens contacteerde een vriend van uw vader politieagent S. (...) inzake de afpersing. S. (...) stelde dat hij het probleem met de afperser kon oplossen in ruil voor honderdduizend roepies. Uw vader ging akkoord en gaf het telefoonnummer van de afperser aan S. (...). Na onderzoek van de Commissie voor Burgerpolitie (CPLC – Citizens-Police Liaison Committee) volgde er een inval, maar de eigenaars van de simkaart bleken niets te maken te hebben met de afperser. Vervolgens besloten uw vader en S. (...) – in gezelschap van vrienden van uw vader en twee andere agenten – zo'n drie maanden na het eerste dreigtelefoontje met de afperser af te spreken nabij de luchthaven van Karachi, waar uw vader de overeengekomen achthonderdduizend roepies zou overhandigen. S. (...) en zijn twee collega's identificeerden de afperser van uw vader, maar besloot dat de overhandigingslocatie geen geschikte plaats was om de afperser te arresteren. De overhandiging van het geld vond evenmin plaats, waarop de afperser uw vader met de dood bedreigde. Middels de nummerplaat van de wagen kon S. (...) evenwel het adres van de afperser van uw vader achterhalen. S. (...) adviseerde uw vader om enkele dagen binnen te blijven. Vier of vijf maanden na het eerste dreigtelefoontje en drie dagen na de mislukte arrestatie en geldtransactie informeerde S. (...) uw vader dat de afperser gevonden was en dat hij uw vader niet meer zou lastig vallen. Wie de afperser precies was, wilde S. (...) evenwel niet prijsgeven, ook niet nadat hij van uw vader nog eens achthonderdduizend roepies kreeg. Enkele van uw ooms waren evenwel niet overtuigd dat de dreiging geweken was, en overtuigden uw vader om te verhuizen. Uw vader volgde hun raad en kocht een huis in Sadi Town, waar jullie gezin naartoe verhuisde. In 2014, na zo'n zeven of acht maanden in Sadi Town te hebben gewoond, waren jullie nog steeds bang voor ontvoering of afpersing. Uw vader besloot met bijna het hele gezin – op u en uw oudste broer na – op vakantie naar de Afghaanse stad Kandahar te vertrekken. Uw vader besloot echter om zich niet permanent in Kandahar te vestigen omdat zijn kinderen er niet naar school zouden kunnen gaan en omwille van de algemene veiligheidssituatie. Nog volgens uw verklaringen kwamen in december 2015 of januari 2016 zes mensen naar uw ouderlijk huis in Sadi Town. Zij vertelden dat ze van de antiterreurpolitie (CID – Crime Investigation Department) waren en het huis wilden controleren. Het bleken echter dieven te zijn die bij jullie inbraken en jullie bezittingen – geld, juwelen, mobiele telefoons en jullie vogel – stalen. Een van de dieven droeg een masker dat tijdens de overval afviel, waardoor uw vader zijn gezicht kon zien. Nadat de inbrekers vertrokken waren, ging uw vader naar een huis waar hij met vrienden en familieleden kaartte. In hetzelfde huis werkte als schoonmaker de inbreker wiens masker was afgefallen tijdens jullie inbraak. Wanneer uw vader na een kaartavond huiswaarts keerde, sprak de inbreker hem buiten aan. Het bleek niet alleen om een van de inbrekers, maar ook om dezelfde man te gaan die jullie in 2012 telefonisch afperste. Die avond bedreigde de man in kwestie uw vader: hij stelde dat hij door toedoen van uw vader werd opgepakt en veel smeergeld aan de politie moest betalen teneinde vrij te komen. De Oezbeek eiste het geld nu terug van uw vader. Na dit voorval besloot uw vader via een smokkelaar een visum aan te vragen voor Duitsland. Dit visum werd geweigerd. In 2016, een jaar later, besloot uw vader opnieuw om met de hulp van een smokkelaar de

Duitse ambassade om een visum te vragen. In juli 2016 vloog u samen met uw ouders, broers en zus met een Pakistaans paspoort op legale wijze van Pakistan naar Duitsland. Vervolgens reisden jullie door naar België, waar jullie op 27 juli 2016 aankwamen.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de Oezbeekse afperser en inbreker. Daarnaast houdt u vol dat uw ouders op illegale wijze Pakistaanse paspoorten verkregen, maar dat jullie niet beschikken over de Pakistaanse nationaliteit. Tot slot verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: uw taskara, uitgegeven op 21 jauza 1398 (Gregoriaanse kalender (GK) 11 juni 2019); drie foto's ter staving van uw vaders werk in de tweedehandsschoenen business; een foto van de aankoopakte en betalingsbewijs van een huis te Sadi Town op naam van uw vader, gedateerd op 20 januari 2014; een foto van de verkoopakte en betalingsbewijs van het huis te Sadi Town op naam van uw vader, gedateerd op 29 oktober 2015; en een onderzoeksartikel van de Canadese immigratiedienst inzake de dubbele Pakistaanse en Afgaanse nationaliteit van kinderen wiens ouders Afghanen zijn, gedateerd op 28 februari 2005.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Om te beginnen verklaarden jullie bij de inschrijving in het kader van uw ouders' eerste verzoek dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was, namelijk geboren op 21 jaddi 1379 (GK 10 januari 2001) en bijgevolg 15 jaar en 5 maanden (Fiche Inschrijving NL B.K.Y. (...), 29 juli 2016, p. 2). Ook in uw eigen huidige verzoek werd als geboortedatum 10 januari 2001 genoteerd. Uit informatie verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek dat uw ouders twee keer een visum aanvroegen bij de Duitse ambassade in Pakistan voor zowel uzelf als uw broers en zus. Uit de visumaanvraag die jullie op 5 juli 2016 indienden, blijkt dat u een Pakistaans paspoort voorlegde waarin als geboortedatum 21 oktober 1995 werd genoteerd – meer dan zes jaar ouder dan in België werd voorgehouden. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan dat u uw geboortedatum niet kent, maar werd geboren rond 1998 in Karachi (CGVS, p. 11) – drie jaar na het op uw paspoort weergegeven geboortejaar en drie jaar voor het in België opgegeven geboortejaar. Dat u uw geboortejaar niet kent is allerm minst geloofwaardig. U legt uit dat u zich jonger voordeed dan dat u in werkelijkheid bent zodat u naar school zou kunnen gaan (CGVS, pp. 10-11). U geeft desgevraagd aan niet over identiteitsdocumenten te beschikken waar uw echte leeftijd vermeld wordt (CGVS, p. 11). Hoe het ook zij, u legde meermaals bedrieglijke verklaringen af over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd en u legt uw origineel Pakistaans paspoort niet voor. Bovenstaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Vervolgens dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u en uw gezinsleden niet beschikken over de Pakistaanse nationaliteit. U legt uit dat jullie sinds jullie aankomst in Pakistan nooit over Pakistaanse documenten beschikten, dat uw kerngezin niet te traceren is in de Pakistaanse basisadministratie en dat jullie een smokkelaar betaalden voor vervalste Pakistaanse documenten teneinde een Schengenvisum aan te vragen. U voegde hier nog aan toe dat Pakistaanse documenten relatief gemakkelijk vervalst kunnen worden (CGVS, pp. 5, 11). Er dient echter opgemerkt dat de Duitse autoriteiten een Schengenvisum voor u en uw familieleden hebben afgeleverd op basis van authentiek bevonden Pakistaanse paspoorten en dat jullie met deze paspoorten (waarvan de originelen niet werden voorgelegd) legaal vanuit Pakistan de Schengen zone zijn binnen gereisd. Eveneens dient te worden aangestipt dat de RvV in het arrest in het dossier van het (eerste) verzoek uw ouders besloot dat uw ouders geen zicht boden op hun huidige nationaliteiten en concludeerde dat uw ouders 'minstens (ook) de Pakistaanse nationaliteit hebben' (Arrest RvV, nummer 224.339, 29 juli 2019, p. 11). Wat betreft het door uw advocaat voorgelegde onderzoeksartikel van de Canadese immigratiedienst inzake de dubbele Pakistaanse en Afgaanse nationaliteit van kinderen wiens ouders Afghanen zijn uit 2005, dient te worden opgemerkt dat dit niet op jullie van toepassing is. Hieruit blijkt immers dat een kind van Afgaanse staatsburgers geen aanspraak kan maken op de Pakistaanse nationaliteit ook al is hij/zij geboren in Pakistan. Er werd echter reeds vastgesteld dat de uw ouders Pakistaanse staatsburgers zijn. Betreffende het feit dat jullie toch de dubbele nationaliteit blijken te

hebben dient opgemerkt dat alle Afghaanse identiteitsdocumenten die door u en uw gezinsleden zijn voorgelegd afgeleverd zijn na jullie aankomst in Europa. Het lijkt er tevens op dat deze Afghaanse documenten werden afgeleverd louter op basis van jullie verklaringen. Zo werd er bij de inschrijving van uw ouders' eerste verzoek genoteerd dat u werd geboren in de Afghaanse stad Kandahar (Fiche Inschrijving NL B.K.Y. (...), 29 juli 2016, p. 2). In uw eigen huidige verzoek werd genoteerd dat uw geboorteplaats – net zoals die van uw andere broers en zus – de Pakistaanse stad Karachi is, hetgeen u desgevraagd beaamt tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 5). Ook uw Pakistaans paspoort dat werd toegevoegd aan de visumaanvraag die jullie op 5 juli 2016 indienden, geeft aan dat u in Karachi werd geboren. Echter, op de taskara die u ter staving van uw Afghaanse nationaliteit voorlegt, werd genoteerd dat u werd geboren in de Afghaanse stad Kandahar. Wanneer u hiermee twee keer wordt geconfronteerd, legt u beide keren uit dat omdat uw vader werd geboren in Kandahar, er automatisch werd genoteerd dat ook u in Kandahar werd geboren (CGVS, pp. 4, 11). Deze blote bewering houdt evenwel geen steek. Hoe dan ook, dat u nu weer aangeeft te zijn geboren in het Afghaanse Kandahar, dan weer verklaart dat uw geboorteplaats de Pakistaanse stad Karachi is, geeft aan dat u geen duidelijkheid schept over een ander kernelement van uw identiteit, namelijk uw geboorteplaats. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid wederom op losse schroeven komt te staan. Daarenboven dient te worden aangestipt dat deze door u voorgelegde taskara, die u neerlegt ter staving van uw Afghaanse nationaliteit, werd uitgegeven op 21 jauza 1398 (GK 11 juni 2019). U kwam echter samen met uw familie reeds op 27 juli 2016 aan in België – bijna drie jaar vóór de uitgiftedatum van uw voorgelegde taskara. Dit doet ernstige afbreuk aan de authenticiteit van de taskara. Daarnaast legt u op het CGVS uit dat u uw taskara verkreeg via de Afghaanse ambassade in België middels het voorleggen van identiteitsbewijzen van uw vader, grootouders en ooms (CGVS, p. 4). Op basis van welke gegevens de Afghaanse autoriteiten vervolgens uw taskara hebben opgesteld, weet u niet precies. U vermoedt dat de taskara werd opgemaakt op basis van de door jullie zelf aangeleverde gegevens (CGVS, p. 11).

Uw aangetaste geloofwaardigheid met betrekking tot uw geboortedatum, - plaats en nationaliteit heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er nog andere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het bevreemdend is te moeten vaststellen dat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en hierbij vrijwel uitsluitend verwijst naar asielmotieven die betrekking hebben op uw ouders persoon. Indien de door u aangehaalde asielmotieven op waarheid berusten kan er immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw ouders tegelijkertijd een volgend verzoek in de zin van artikel 57/6/2 Vw. zouden indienen, hetgeen zij evenwel hebben nagelaten. Dit ondermijnt dan ook de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in hoofde van u en uw ouders. Doordat uw ouders zelf geen volgend verzoek, doch enkel u en uw (jongere) broers en zus een verzoek lieten indienen terwijl het onderzoek in uw hoofde zich enkel toespitst op het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming, en niet die van uw ouders, dient bovendien besloten te worden dat uw ouders, door zelf geen volgend verzoek in te dienen, aldus beletten dat hun beweerde vrees voor vervolging omwille van elementen in hoofde van uw ouders ten gronde uitgespit wordt. De houding van uw ouders doet bovendien het vermoeden rijzen dat zij de mogelijkheid om hun kinderen – waarvan drie minderjarig en één volwassen – een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruiken ten einde hun recht op opvang, dan wel hun recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven, te verlengen, alsook de regelgeving aangaande de behandeling van volgende verzoeken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te omzeilen. Dat het CGVS het hier bij het rechte eind heeft, blijkt bovendien uit uw eigen verklaringen die u aflegt op het CGVS. Initieel geeft u aan dat u geen idee heeft waarom uw ouders het nalieten een volgend verzoek in te dienen, terwijl de door u aangehaalde asielmotieven louter op hunzelf betrekking hebben (CGVS, p. 9). Later in het persoonlijk onderhoud wordt u nogmaals gevraagd waarom uw ouders geen nieuw verzoek indienden. U verklaart dat uw ouders ervoor kozen om geen eigen, tweede verzoek in te dienen, omdat jullie in dat geval het recht op opvang en de toegang tot school zouden verliezen (CGVS, p. 12). Van een verzoeker die een waarachtige, persoonlijke vervolging vreest in zijn/haar land van herkomst wordt echter logischerwijs en redelijkerwijs verwacht dat hij/zij zo snel mogelijk een volgend verzoek zouden indienen, hetgeen uw ouders evenwel hebben nagelaten. Het feit dat uw ouders dit niet hebben gedaan, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Maar hoe dan ook kan er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht.

Zo verklaart u dat uw familie – met name uw vader – in Karachi problemen kende met een Oezbeekse afperser en inbreker (CGVS, pp. 7-8, 14). U legt uit dat uw vader in het vizier van zijn afpersers is gekomen door zijn werk (CGVS, p. 14), dat hij al sinds 2003 of 2004 uitvoerde (CGVS, p. 13). Voor de problemen met de Oezbeekse afperser heeft uw vader nooit enig probleem gekend of gekregen met wie dan ook (CGVS, p. 13). Wanneer u expliciet wordt gevraagd naar de frequentie van de dreigtelefoontjes aan uw vaders adres, verklaart u dat uw vader in totaal twee of drie keer werd gebeld (CGVS, pp. 13-14). Wanneer u later wordt gevraagd of de afperser nog op andere manieren contact zocht met uw

vader, stelt u dat de afperser één keer langskwam in uw vaders winkel om te controleren of uw vader geld had, maar merkt u op dat hij zich niet kenbaar maakte als de telefonische afperser, dat de afperser slechts rondkeek en weer vertrok (CGVS, p. 15). U maakte verder geen gewag van andere contactpogingen van de afperser. U beaamt voorts dat zo'n vier of vijf maanden na het eerste afpersingstelefoontje werd opgepakt door S. (...), maar stelt plots dat het niet bij twee of drie telefoontjes in totaal bleef. Integendeel, u legt uit dat uw vader in deze periode door zijn afpersers – zowel de Oezbeek als een van zijn Afghaanse kompanen – bijna elke dag werd gebeld (CGVS, p. 15). Dat u initieel aangeeft dat uw vader in totaal slechts twee of drie keer telefoon ontving en later stelt dat uw vader gedurende vier of vijf maanden bijna dagelijks werd gebeld door zijn afpersers, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang komt.

Daarnevens stelt u dat S. (...) de Oezbeekse afperser eenvoudig kon traceren via het kenteken van zijn wagen (CGVS, pp. 7-8). Het lijkt weinig aannemelijk dat de Oezbeekse afperser, die niet alleen lid was van een gewelddadige bende (CGVS, p. 17), maar ook al andere handelaars die hij afperste vermoordde en bovendien door zijn handlanger A. (...) als gevaarlijk werd bestempeld (CGVS, p. 15), een geldoverdracht zou afhandelen in een auto die op zijn eigen naam werd ingeschreven. Dit zet de geloofwaardigheid van uw asielaansluiting verder onder druk.

Voorts geeft u aan dat jullie de telefonische afpersing initieel niet serieus namen en dat er voorheen door vrienden al eens grappen werden gemaakt inzake afpersing (CGVS, p. 16). Tegelijkertijd getuigt u dat jullie afperser in datzelfde jaar al andere handelaars vermoordde omdat zij weigerden aan hem een geldsom te betalen (CGVS, p. 15). Redelijkerwijs kan er bijgevolg worden aangenomen dat uw familie de afperser wel degelijk serieus zou hebben genomen. Dat jullie de afperstelefoontjes desondanks niet direct serieus zouden hebben genomen, is niet aannemelijk. Dat doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid inzake uw verklaringen over uw vaders afpersing.

Daarnaast blijkt u enkel te weten dat de man die uw vader afperser van Oezbeekse afkomst is (CGVS, p. 14). De naam van uw vaders afperser weet u niet (CGVS, pp. 7, 14, 17). U stelt dat u de Oezbeek in kwestie nooit heeft gezien, nooit heeft gehoord en evenmin weet niet hoe hij er uitziet (CGVS, p. 17). Wel beaamt u desgevraagd dat de betreffende Oezbeekse man tot een bende behoort (CGVS, p. 17). De naam van die bende weet u evenwel niet (CGVS, p. 17). Dat u zo weinig weet te vertellen over de man die jullie reeds sinds 2012 afperste, inbrak in uw ouderlijk huis te Sadi Town en bovendien een dermate sterke (be)dreiging zou hebben gevormd voor de veiligheid van uw gezin dat uw vader besloot het land te ontvluchten, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling komt te staan.

Bovendien hebben u noch uw familieleden bij andere mensen gevraagd naar de Oezbeekse afperser of naar de bende waartoe hij zou behoren: niet bij andere welgestelde mensen in jullie directe omgeving, noch bij andere handelaars van Afghaanse origine. U geeft aan dat jullie dat niet deden omdat jullie geen contact hadden met andere Afghanen, noch met Pakistan (CGVS, p. 17). Het houdt geen steek dat uw familie, in het bijzonder uw vader, geen informatie trachtte in te winnen over zijn afperser(s). Redelijkerwijs kan er vanuit worden gegaan dat, wanneer iemand te maken heeft met afpersing, men in zijn directe omgeving ten rade gaat teneinde meer van zijn afpersers te weten te komen. Daarenboven baatte uw vader niet alleen al meer dan tien jaar zijn zaak uit op dezelfde plek (CGVS, p. 13), maar geeft u daarnaast aan dat uw vader na het eerste telefoontje 'iedereen' informeerde dat hij werd afgeperst (CGVS, p. 7). Dat hij vervolgens bij niemand meer informatie trachtte te vergaren over de identiteit van zijn afperser(s), is bijgevolg niet aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven wederom ernstig aangetast.

Nog blijkt u niet op de hoogte van wat politieagent S. (...) en zijn mannen met de gearresteerde Oezbeek deden (CGVS, p. 16). Uw vader bleek, ondanks de door u geschetste maandenlange durende afpersing, de zaak niet verder te hebben opgevolgd na de arrestatie van de Oezbeek (CGVS, p. 16). Evenmin nam hij een advocaat in de arm om de zaak verder op te volgen (CGVS, p. 16). Of de afperser van uw vader voor de rechter kwam of dat hij effectief werd berecht of in de cel belandde, weet u evenmin (CGVS, p. 16). Voorts herhaalt u later in het persoonlijk onderhoud nog eens dat jullie als familie helemaal niet op de hoogte waren van het lot van de Oezbeek en zijn bende (CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u noch uw familie zich helemaal niet zouden interesseren in het lot van de man die jullie niet alleen maandenlang afperste, maar ook nog inbrak bij jullie thuis en uw vader ook nadien nog bedreigde, met als gevolg dat jullie gedwongen werden om jullie land te verlaten. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven in het gedrang.

Vervolgens legt u uit dat jullie in Pakistan nooit een advocaat in de arm hebben genomen, nooit aangifte hebben gedaan van de afpersing en dat jullie nooit officieel de politie hebben gecontacteerd omdat jullie geen Pakistanen, maar Afghanen waren (CGVS, pp. 15, 17). Ook van de inbraak en diefstal deden jullie geen aangifte bij de Pakistaanse autoriteiten (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt geconfronteerd met de bevindingen van het CGVS en de RvV inzake jullie Pakistaanse nationaliteit (cf. supra), geeft u aan dat u niet weet of u Afghaan of Pakistan bent (CGVS, p. 15). U klaart evenwel niet uit waarom jullie enkel

opteerden voor het pad van S. (...), maar niet voor de officiële gang naar de Pakistaanse autoriteiten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ondergraven.

Daarenboven geeft u aan dat er geen incidenten plaatsvonden na jullie verhuizing naar Sadi Town en voor de inbraak door zes mannen (CGVS, pp. 17-18). U legt uit dat na de verhuizing naar Sadi Town uw familie voor twee maanden naar Afghanistan reisde en dat u en uw oudste broer in Karachi bleven en op de winkel pasten (CGVS, p. 18). Nochtans lijkt de afwezigheid van uw vader een uitgelezen opportuniteit voor zijn afpersers om zijn zonen te ontvoeren en losgeld voor te eisen. Dat jullie in deze periode evenwel geen enkel probleem kenden, leidt ertoe dat de voorgehouden jarenlange familieproblemen met de Oezbeek en zijn bende opnieuw aan geloofwaardigheid verliest.

Wat betreft de inbraak bij jullie thuis door zes gemaskerde mannen moet worden gesteld dat u geen begin van bewijs voorlegt dat het daadwerkelijk ging om een doelgerichte aanval van de Oezbeek en zijn bende op uw vader en zijn familie. Uw weergave van de feiten lijkt eerder op een toevallige passage van opportunistische criminelen. U getuigt immers dat u en uw vader zo'n vijf of tien minuten binnen waren en dat de voordeur van jullie huis niet op slot zat (CGVS, p. 20). Dat trekt uw verklaring dat het een doelgerichte aanval op uw vader was nog verder in twijfel. Wat er ook van zij, nergens uit uw verklaringen over deze gebeurtenissen blijkt dat er in uw hoofd een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan als gevolg van deze gebeurtenis.

Voorts stelt u dat een van de mannen een masker droeg, wat evenwel tijdens de overval afviel. Hierdoor konden jullie het gezicht van de inbreker zien (CGVS, pp. 8, 21). Wanneer uw vader na de inbraak gaat kaarten met zijn familie en vrienden in een verderop gelegen huis, hetgeen hij al tien jaar lang deed, herkent uw vader plots de schoonmaker van het gebouw en beseft hij dat het deze man was die niet alleen bij jullie inbraak betrokken was, maar ook betrokken was bij de afpersing in 2012 (CGVS, p. 21). Wie de man precies is, weet u echter niet. U weet alleen dat het een Pakistaan van Pashtounse origine betreft die uw maternale grootvader inhuurde voor de schoonmaak van het kaartpand (CGVS, p. 21). Zijn naam is u evenwel onbekend (CGVS, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd of uw vader allicht bij zijn schoonvader – uw maternale grootvader – informeerde naar de schoonmaker in kwestie, antwoordt u louter speculatief dat uw vader misschien bij hem informeerde naar de betreffende Pashtounse Pakistaan (CGVS, p. 21). Dat u niet weet of uw vader informatie vergaarde over de inbrekende en afpersende Pashtoun die nota bene zijn schoonvader in dienst heeft genomen, houdt geen steek. Daarenboven getuigt het van een al te groot toeval dat de misdadiger in kwestie nu net in het kaarthuis werkzaam was waar uw vader al meer dan tien jaar lang kaartte. Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw aan geloofwaardigheid inboet.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat uw twee oudste broers nog steeds woonachtig zijn in Karachi (CGVS, p. 5). Sedert jullie vertrek in de zomer van 2016 blijken zij niets meer van de afpersers van uw vader noch van de inbrekers te hebben vernomen (CGVS, p. 10). Daarnaast maakt u geen gewag van andere problemen die uw broers na jullie vertrek zouden hebben gekend (CGVS, p. 10). Dat uw familie na jullie vertrek niets meer van de criminelen die uw vader meer dan vier jaar (sinds 2012) zouden hebben afgeperst, bedreigd en bij jullie zouden hebben ingebroken, leidt ertoe dat het in uw asielrelaas opnieuw aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Tot slot maakt u gewag van psychische problemen bij uw vader, M.Y.Y. (...) (CGVS 16/16208; O.V. 8.295.485). U legt uit dat uw vader naar de psychiater gaat en dat hij ziek is (CGVS, p. 22). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat er in uw vaders eigen (eerste) verzoek noch in het beroep bij de RvV gewag van enige psychologische problemen werd gemaakt. Nog moet worden aangestipt dat de voorgehouden psychische problemen van uw vader louter betrekking hebben op het dossier van uw vader, dat werd beoordeeld door het CGVS, bevestigd door de RvV en waartegen uw vader geen cassatieberoep indiende. Uzelf legde geen (begin van) bewijs voor van de psychische problematiek van uw vader.

De overige voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten met betrekking tot uw vaders werk in de tweedehandsschoenen business wijzen enkel op uw vaders werkzaamheden in Karachi. De aankoop- en verkoopakten van het huis in Sadi Town wijst er dan weer louter op dat jullie vader in januari 2014 een huis aldaar aankocht en in oktober 2015 hetzelfde huis verkocht. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit Pakistan zouden hebben geleid.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De verzoeken om internationale bescherming van uw broers J.A.Y. (...) (CGVS 19/15077; O.V. 8.295.534) N.A.Y. (...) (CGVS 19/15077C; O.V. 8.295.534) en uw zus B.F.Y. (...) (CGVS 19/15077D; O.V. 8.295.534) worden niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker dient op 7 augustus 2020 per aangetekend schrijven een “*verzoekschrift tot heropening van de debatten*” in. Hij wijst erop dat in zijn aanvullende nota van 20 juli 2020 werd aangegeven dat hij houder is van een Afghaans paspoort, dat hij in het bezit is van het origineel en dat hij dit ter zitting zou voorleggen. Op de zitting heeft hij echter niet de mogelijkheid gekregen om het origineel paspoort te tonen of neer te leggen. Verzoeker meent dat dit een heropening van de debatten rechtvaardigt, opdat hij de kans zou krijgen het paspoort neer te leggen. Het bewijs van de Afghaanse nationaliteit vormt immers een essentieel element in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.2. Ter terechtzitting van 6 augustus 2020 werden de debatten in onderhavige zaak gesloten en werd deze zaak in beraad genomen. De Raad ziet vooreerst niet in waarom verzoeker het originele paspoort waarvan sprake niet veel eerder kon neerleggen. Hij beschikte hierover blijkens het gestelde in zijn aanvullende nota immers reeds veel eerder en had dit eenvoudigweg bij zijn aanvullende nota kunnen voegen. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat hijzelf of zijn advocaat ter terechtzitting enige melding zou hebben gemaakt van de wens om dit originele paspoort neer te leggen; laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat dit hem zou zijn geweigerd of onmogelijk gemaakt. Derhalve kan zulks niet worden aangenomen, toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij het betreffende stuk niet eerder kon neerleggen en ziet de Raad geen reden om in te gaan op zijn verzoek om de debatten te heropenen.

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoeker puurt een enig middel uit de schending van:

“artikelen 3 en 13 EVRM;

- artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna : Kwalificatierichtlijn);

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15.12.1 980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet);

- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiele motiveringsplicht”.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn nationaliteit en deze van zijn broers en zus. Te dezen wijst hij eerst op de informatie die hij hierover verschaftte tijdens het persoonlijk onderhoud.

“Samengevat werd er dus thans door verzoeker uitgelegd dat:

- De identiteitsdocumenten en reisdocumenten tegen betaling van een smokkelaar werden bekomen;

- de leden van het gezin nooit zelf naar de Pakistaanse overheidsdienst zijn geweest om identiteitsdocumenten te bekomen maar dat ze via betaling van een derde werden verkregen;

- Dat de personalia op de Pakistaanse identiteitsdocumenten niet overeenstemmen met de werkelijkheid”.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn vraag tot samenwerking en informatievergaring. Hij betoogt:

“Na het gehoor gaf de raadvrouw van verzoeker verder aan dat bovenop de informatie gegeven door verzoeker en zijn broers en zus uit objectieve informatie blijkt dat Pakistan de dubbele nationaliteit niet erkend (zie pagina 22-24 gehoorverslag N.A.Y. (...)).

Er werd ook de vraag gesteld aan de Protection Officer of er inderdaad enig authenticiteitsonderzoek had plaatsgevonden, waarop werd geantwoord:

(...)

Tenslotte, werd op basis van de leeftijd van de kinderen en het gedrag van de ouders in hun eigen asielaanvraag, gevraagd dat verkerende partij zou samenwerken om de ware nationaliteit van verzoeker en zijn broers en zus te achterhalen, minstens dat er gewacht zou worden met het nemen van een beslissing zodat ze zelf ook nog informatie zouden proberen te vergaren (zie pagina's 22-25 gehoorverslag verzoeker en email dd.30.09.201 9, stuk 3).

Hierop werd echter niet ingegaan:

Het administratief dossier bevat geen enkele informatie omtrent de Pakistaanse nationaliteitswetgeving; Het bevat geen enkele informatie over valse Pakistaanse documenten en de vraag of een Schengenvizum alsnog zou kunnen worden afgeleverd indien een vals identiteitsdocument werd voorgelegd;

Er werd zelfs geen termijn gegeven aan verzoeker, zijn broers en zus om stappen te kunnen ondernemen teneinde zelf documenten voor te leggen omtrent hun nationaliteit;

Zodoende miskende verwerende partij de samenwerkingsplicht evenals het principe van het voordeel van de twijfel.

In het kader van het onderzoek van een asielaanvraag, is het immers de verplichte taak van de asielinstanties om niet enkel de asielzoeker te horen maar ook om samen te werken bij de feitenvaststellingen en de vergaring van informatie.

Verwerende partij kan immers als asielinstantie gemakkelijker aan informatie geraken dan verzoeker, die nog zeer jong is en die weinig weet over zijn eigen administratieve situatie.

Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 27 van het KB betreffende de rechtspleging bij het CGVS) luidt immers als volgt:

(...)

Volgens het Hof van Justitie houdt de samenwerkingsplicht concreet in dat:

(...)

In casu dient te worden vastgesteld dat gezien de jonge leeftijd van de kinderen en de korte termijn binnen de welke hun dossier werd afgehandeld, verzoeker manifest de medewerking van verwerende partij nodig had. Door verzoeker en zijn broers en zus wat meer tijd te geven maar ook door de CEDOCA te ondervragen over :

- de Pakistaanse nationaliteitswetgeving;
- de mogelijkheid om al dan niet gemakkelijk valse Pakistaanse identiteitsdocumenten te bekomen;
- de mogelijkheid om met valse identiteitsdocumenten alsnog een Schengenvizum te bekomen in het algemeen;
- en in het bijzonder in casu nagaan of er een onderzoek had plaatsgevonden naar de authenticiteit van de gebruikte Pakistaanse paspoorten."

Verzoeker stelt zich voorts de vraag naar de Pakistaanse nationaliteit voor Afghaanse vluchtelingen. Hij doet gelden:

"Hoewel verwerende partij geen enkele informatie hierover toevoegt, blijkt uit een COI Focus rapport van 16.04.2018 "Pakistan, nationaliteitswetgeving" dat Afghaanse vluchtelingen, zelfs wanneer ze geboren zijn in Pakistan, niet in aanmerking komen voor de Pakistaanse nationaliteit:

(...)

Overigens is het onmogelijk om zowel de Pakistaanse als de Afghaanse nationaliteit te hebben, zoals ten onrechte in het arrest van Uw Raad dd.29.07.201 9 wordt gesteld. Zo leest men in de COI Focus immers:

(...)

Ofwel is verzoeker Afghaans, wat hij voorhoudt, ofwel is hij Pakistaans geworden en heeft hij afstand gedaan van zijn Afghaanse nationaliteit.

Wat de laatste hypothese betreft, is deze onmogelijk nu verzoekers ouders in het kader van hun asielaanvraag hun recente Afghaanse paspoorten hebben neergelegd:

(...)

Men leest overigens specifiek in de COI Focus dat Pakistan niet de nationaliteit toekent aan Afghaanse vluchtelingen:

(...)

Verzoeker onderstreept tenslotte dat de identiteitsgegevens vermeldt in de Pakistaanse identiteitsdocumenten en paspoorten helemaal niet overeenkomen met de werkelijkheid en tegenstrijdig zijn.

Zo vermelden de identiteitsdocumenten van verzoekers ouders dat:

- beiden geboren zouden zijn in Chaman, in Pakistan volgens de paspoorten (zie stukken 5-8, reeds in administratief dossier ouders);
- dat ze getrouwd zouden zijn in Karachi (stuk 9, reeds in administratief dossier ouders);
- dat Mevrouw volgens de huwelijksakte dan weer geboren zou zijn in Karachi en Mijnheer in Quetta (stuk 9, reeds in administratief dossier ouders).

De enige plausibele verklaring en uitleg voor het gebruik van de Pakistaanse reis- en identiteitsdocumenten is dan ook dat deze vals zijn.

Dit wordt ook bevestigd in de bovenvermelde COI Focus:

(...)

Zoals verzoeker heeft uitgelegd, hebben zijn ouders valse Pakistaanse identiteitsdocumenten verkregen tegen betaling van een smokkelaar.

Het is op basis van deze valse identiteitsdocumenten dat ze vervolgens en paspoort hebben verkregen en een Schengenvisum (zie ook infra).

Echter, ingeval van terugkeer en ingeval van controle door de Pakistaanse overheidsdiensten, zal onmiddellijk kunnen worden vastgesteld dat de afgeleverde Pakistaanse identiteitsdocumenten vals zijn. Dergelijke controle zou in ieder geval plaatsvinden ingeval van terugkeer, met name aan de grenscontrole (zie ook infra)."

Verzoeker meent dat "op basis van bovenvermelde COI Focus duidelijk kan worden besloten dat het weldegelijk mogelijk is en zelfs courant, om een Pakistaans paspoort te krijgen die materieel authentiek is maar waarvan de inhoud gestolen en vals is.

Dit stemt ook overeen met de informatie die verzoeker gaf, namelijk dat zijn ouders betaald hebben voor de documenten en dat ze zelf nooit naar een Pakistaanse overheidsdienst zijn geweest.

Verder wordt dit bevestigd door de foute en tegenstrijdige informatie die de identiteitsdocumenten zelf bevatten: met name de geboorteplaatsen van de ouders van verzoekers (zie supra).

Men vindt dezelfde informatie terug in verschillende andere betrouwbare bronnen.

Zo leest men in een uitgebreid rapport van de Canadese immigratiedienst van juni 2000 dat er grootschalige fraude is in Pakistaanse identiteits- en reisdocumenten. In het bijzonder dat er "authentieke" paspoorten worden afgeleverd op basis van valse identiteitskaarten:

(...)

Men leest dezelfde grootschalige fraude in een COI van juni 2012 van de United Kingdom: Home Office:

(...)

Het enkele feit dat verzoeker gereisd zou hebben met een Schengenvisum, vormt met andere woorden in geen geval een garantie dat zijn paspoorten authentiek waren noch dat ze Pakistaanse onderdanen zijn.

Pakistaanse paspoorten vormen hierbij geen unicum.

Zo werd recent door Uw Raad per arrest dd. 1 9.06.201 9, nr.222.826 erkend op basis van een rapport van Refworld over Guinee dat er een verschil bestaat tussen een materieel authentiek paspoort en de valse inhoud ervan:

(...)

Het rapport van Refworld waarnaar verwezen wordt stelt immers, zoals de COI Focus over Pakistan, dat heel wat valse Guineese paspoorten in omloop zijn.

Tenslotte, merkt verzoeker op dat hoewel verwerende partij geen enkele informatie hierover toevoegt, uit een COI Focus rapport van 12.06.2019 "Pakistan. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" blijkt dat het niet alleen mogelijk is dat er via valse documenten wordt gereisd, maar dat dit thans wel onderzocht kan worden:

(...)

Verwerende partij kon en kan dus de Pakistaanse autoriteiten vragen om de gebruikte reisdocumenten te verifiëren op hun authenticiteit.

Op basis van deze elementen, vraagt verzoeker om de toepassing van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker heeft heel wat spijt dat zijn ouders niet onmiddellijk de waarheid hebben verteld. Hij is hiervoor echter geenszins verantwoordelijk en toont nu volledige transparantie.

Bovendien worden zijn verklaringen volledig ondersteund door objectieve informatiebronnen: het is niet mogelijk om zowel de Pakistaanse als de Afghaanse nationaliteit te hebben. Verzoeker kan enkel de Pakistaanse nationaliteit hebben gekregen indien hij afstand heeft genomen van zijn Afghaanse nationaliteit.

De Afghaanse nationaliteit van verzoeker en zijn gezin staat echter vast gezien zijn ouders recente paspoorten hebben laten maken en deze hebben voorgelegd aan Uw Raad.

Bovendien is het weldegelijk mogelijk om een authentiek paspoort en Schengenvisum te verkrijgen, op basis van valse identiteitskaarten zoals werd aangetoond.

Artikel 48/7 Vreemdelingenwet kan in ca su dan ook worden toegepast. Verzoeker heeft immers:

- een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- hij heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, met name onmiddellijk na het negatief arrest omtrent zijn ouders,*
- de algemene geloofwaardigheid van verzoekers is komen vast te staan.*

Verzoeker vraagt op grond hiervan een vorm van internationale bescherming.

Ondergeschikt, verzoekt hij dat zijn aanvraag opnieuw door verwerende partij zou worden onderzocht, rekening houdend met bovenvermelde informatie en met de uitdrukkelijke opdracht om de gebruikte reis- en identiteitsdocumenten op hun authenticiteit te laten controleren.”

Verzoeker gaat voorts in op de risico's die hij loopt in geval van terugkeer. Hij voert aan:

“Verzoeker meent op basis hiervan dat er kan worden vastgesteld dat hij enkel de Afghaanse nationaliteit heeft. De vraag is thans welke risico's hij loopt ingeval van terugkeer.

Dit werd nog niet onderzocht door verwerende partij.

Het CGVS dient een onderzoek te voeren naar de concrete moeilijkheden die verzoeker ingeval van terugkeer zou ondervinden.

Zoals onderstreept in een recent arrest van Uw Raad:

(...)

Ten overvloede haalt verzoeker thans al informatie aan omtrent deze risico's doch een volledige nieuwe analyse van zijn aanvraag is vereist, ook om het recht om te worden gehoord, na te leven.

Actuele situatie in Kandahar en lot terugkeerders

Men leest over Kandahar in het laatste EASO rapport van juni 2019:

(...)

EASO besluit:

(...)

Er zijn in hoofde van verzoeker individuele elementen, met name een verhoogde kwetsbaarheid, nu hij amper in Afghanistan heeft geleefd en in Pakistan en België verbleef sinds hun geboorte. Verzoeker spreekt Nederlands en Urdu.

Hij loopt ingeval van terugkeer verhoogde risico's als terugkeerders.

De Iraanse autoriteiten, de Pakistaanse autoriteiten en de Europese lidstaten sturen massaal Afghaanse vluchtelingen terug.

Dit terwijl de humanitaire hulp drastisch daalt en heel wat NGO's Afghanistan hebben verlaten omwille van veiligheidsoverwegingen.

Zo leest men:

1. In het EASO rapport van december 2017:

(...)

Hieromtrent leest men in het rapport dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, erger nog dat agenten van de Afghaanse politie zelf mensen ontvoeren in ruil voor geld.

Zeer vaak zijn het bovendien Afghaanse burgers die een band hebben met het buitenland, zoals terugkeerders, die hiervan het slachtoffer van zijn (pagina 48 EASO rapport).

2. Refugee Support Network van april 2016, p.31 :

(...)

3. Onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, van mei 2013:

(...)

4. UNHCR Eligibility Guidelines dd. 30.08.2018:

(...)

5. Rapport dd. 12.04.2017 van de speciale rapporteur voor de VN, dat Afghanen die terugkeren na een lang verblijf in het buitenland, ernstige moeilijkheden ondervinden:

(...)

6. Rapport van Human Rights Watch van november 2003 waaruit blijkt dat meer dan 60% van de "returnees" moeilijkheden hebben bij hun terugkeer:

(...)

7. Rapport van het International Committee of the Red Cross: ten gevolge van het groot aantal vluchtelingen, inclusief intern verplaatste vluchtelingen, is de economische situatie uiterst slecht hetgeen ook gevolgen heeft op de stabiliteit van het land:

(...)

8. Amnesty International stelt in een rapport van april 2017 dat een terugkeer niet meer mogelijk is:

(...)

*9. Uitgebreid rapport van Asyls van augustus 2017, *Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul":*

(...)

10. EASO, Afghanistan Security Situation, juni 2019, pl -74;

(...)

11. Dit wordt ook bevestigd in het ander rapport van EASO, "Guidance note and Common analysis":

(...)

12. En tenslotte in de COI FOCUS van mei 2019:

(...)

Uit bovenvermelde rapporten blijkt dat terugkeerders het zeer moeilijk hebben. Zelfs toegang tot basisvoorzieningen, een woning, voedsel en water zijn absoluut geen evidentie.

Dit zijn individuele elementen die in rekening moeten worden genomen bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, werd dit ook door Uw Raad in een arrest dd. 20.11.2017 van de Algemene Vergadering over Bagdad onderstreept:

(...)

Verzoeker vertoont een verhoogde kwetsbaarheid, hij heeft voor een zeer korte tijd in Afghanistan geleefd (slechts enkele weken in 2010) heeft er geen enkel netwerk, waardoor hij minder weerbaar zijn voor het geweld in Kandahar en zodoende individuele elementen aanhaalt in de zin van artikel 48/4§2 c) Vreemdelingenwet.

Door deze persoonlijke elementen, is de vereiste mate van willekeurig geweld lager en bestaat dus het reeel risico dat hij slachtoffer zouden worden van ernstige schade."

3.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Email dd.30.09.2019 van raadvrouw aan CGVS

4. COI Focus 16 april 2018 Pakistan nationaliteitswetgeving

5. Visa application form vader

6. Kopie paspoort vader

7. Visa application form moeder

8. Kopie paspoort moeder

9. Kopie huwelijksakte ouders".

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoeker legt op 20 juli 2020 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer.

Het betreft vooreerst een Afghaans paspoort op naam van verzoeker. Hiermee wenst verzoeker aan te tonen dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft. Verzoeker stelt dat, zoals aangehaald in het verzoekschrift, een Pakistaans onderdaan de Afghaanse nationaliteit niet kan bezitten omdat de Pakistaanse wetgeving de dubbele nationaliteit niet toelaat. Verzoeker wijst op de inhoud van de COI Focus van 16 april 2018 over de Pakistaanse nationaliteitswetgeving. Tevens wijst hij op een nieuw rapport van EASO waaruit blijkt dat Afghaanse vluchtelingen niet de Pakistaanse nationaliteit kunnen verkrijgen.

Verder gaat het om nieuwe informatie, met name een COI Focus van 26 maart 2018 en een COI Focus van 30 november 2017. Uit deze informatie blijkt dat Pakistaanse paspoorten frauduleus kunnen worden bekomen op basis van valse Pakistaanse identiteitskaarten, zoals verzoeker uitlegde.

4.2. Verweerder brengt benevens de bij de nota met opmerkingen gevoegde algemene informatie in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

5.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

5.3. Verzoeker duidt niet welke bepaling(en) van artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 hij te dezen concreet geschonden acht. Evenmin werkt hij uit waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending, gelet op hetgeen reeds *sub* 3.1. werd gesteld, niet dienstig aangevoerd.

5.4. Artikel 4 van de voormelde richtlijn is omgezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen en bepalingen wordt, in zoverre deze van toepassing zijn op verzoeker, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

5.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.8. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Om te beginnen verklaarden jullie bij de inschrijving in het kader van uw ouders’ eerste verzoek dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was, namelijk geboren op 21 jaddi 1379 (GK 10 januari 2001) en bijgevolg 15 jaar en 5 maanden (Fiche Inschrijving NL B.K.Y. (...), 29 juli 2016, p. 2). Ook in uw eigen huidige verzoek werd als geboortedatum 10 januari 2001 genoteerd. Uit informatie verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek dat uw ouders twee keer een visum aanvroegen bij de Duitse ambassade in Pakistan voor zowel uzelf als uw broers en zus. Uit de visumaanvraag die jullie op 5 juli 2016 indienden, blijkt dat u een Pakistaans paspoort voorlegde waarin als geboortedatum 21 oktober 1995 werd genoteerd – meer dan zes jaar ouder dan in België werd voorgehouden. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan dat u uw geboortedatum niet kent, maar werd geboren rond 1998 in Karachi (CGVS, p. 11) – drie jaar na het op uw paspoort weergegeven geboortejaar en drie jaar voor het in België opgegeven geboortejaar. Dat u uw geboortejaar niet kent is allerm minst geloofwaardig. U legt uit dat u zich jonger voordeed dan dat u in werkelijkheid bent zodat u naar school zou kunnen gaan (CGVS, pp. 10-11). U geeft desgevraagd aan niet over identiteitsdocumenten te beschikken waar uw echte leeftijd vermeld wordt (CGVS, p. 11). Hoe het ook zij, u legde meermaals bedrieglijke verklaringen af over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd en u legt uw origineel Pakistaans paspoort niet voor. Bovenstaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden. De voormelde vaststellingen vormen een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers gezegden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vervolgens dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u en uw gezinsleden niet beschikken over de Pakistaanse nationaliteit. U legt uit dat jullie sinds jullie aankomst in Pakistan nooit over Pakistaanse documenten beschikten, dat uw kerngezin niet te traceren is in de Pakistaanse basisadministratie en dat jullie een smokkelaar betaalden voor vervalste Pakistaanse documenten teneinde een Schengenvisum aan te vragen. U voegde hier nog aan toe dat Pakistaanse documenten relatief gemakkelijk vervalst kunnen worden (CGVS, pp. 5, 11). Er dient echter opgemerkt dat de Duitse autoriteiten een Schengenvisum voor u en uw familieleden hebben afgeleverd op basis van authentiek bevonden Pakistaanse paspoorten en dat jullie met deze paspoorten (waarvan de originelen niet werden voorgelegd) legaal vanuit Pakistan de Schengen zone zijn binnen gereisd. Eveneens dient te worden aangestipt dat de RvV in het arrest in het dossier van het (eerste) verzoek uw ouders besloot dat uw ouders geen zicht boden op hun huidige nationaliteiten en concludeerde dat uw ouders ‘minstens (ook) de Pakistaanse nationaliteit hebben’ (Arrest RvV, nummer 224.339, 29 juli 2019, p. 11). Wat betreft het door uw advocaat voorgelegde onderzoeksartikel van de Canadese immigratiedienst inzake de dubbele Pakistaanse en Afghaanse nationaliteit van kinderen wiens ouders Afghanen zijn uit 2005, dient te worden opgemerkt dat dit niet op jullie van toepassing is. Hieruit blijkt immers dat een kind van Afghaanse staatsburgers geen aanspraak kan maken op de Pakistaanse nationaliteit ook al is hij/zij geboren in Pakistan. Er werd echter reeds vastgesteld dat de uw ouders Pakistaanse staatsburgers zijn. Betreffende het feit dat jullie toch de dubbele nationaliteit blijken te hebben dient opgemerkt dat alle Afghaanse identiteitsdocumenten die door u en uw gezinsleden zijn voorgelegd afgeleverd zijn na jullie aankomst in Europa. Het lijkt er tevens op dat deze Afghaanse documenten werden afgeleverd louter op basis van jullie verklaringen. Zo werd er bij de inschrijving van uw ouders’ eerste verzoek genoteerd dat u werd geboren in de Afghaanse stad Kandahar (Fiche Inschrijving NL B.K.Y. (...), 29 juli 2016, p. 2). In uw eigen huidige verzoek werd genoteerd dat uw geboorteplaats – net zoals die van uw andere broers en zus – de Pakistaanse stad Karachi is, hetgeen u desgevraagd beaamt tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 5). Ook uw Pakistaans paspoort dat werd toegevoegd aan de visumaanvraag die jullie op 5 juli 2016 indienden, geeft aan dat u in Karachi werd geboren. Echter, op de taskara die u ter staving van uw Afghaanse nationaliteit voorlegt, werd genoteerd dat u werd geboren in de Afghaanse stad Kandahar. Wanneer u hiermee twee keer wordt geconfronteerd, legt u beide keren uit dat omdat uw vader werd geboren in Kandahar, er automatisch werd genoteerd dat ook u in Kandahar werd geboren (CGVS, pp. 4, 11). Deze blote bewering houdt evenwel geen steek. Hoe dan ook, dat u nu weer aangeeft te zijn geboren in het Afghaanse Kandahar, dan weer verklaart dat uw geboorteplaats de Pakistaanse stad Karachi is, geeft aan dat u geen duidelijkheid schept over een ander kernelement van uw identiteit, namelijk uw geboorteplaats. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid wederom op losse schroeven komt te staan. Daarenboven dient te worden aangestipt dat deze door u voorgelegde taskara, die u neerlegt ter staving van uw Afghaanse nationaliteit, werd uitgegeven op 21 jauza 1398 (GK 11 juni 2019). U kwam echter samen met uw familie reeds op 27 juli 2016 aan in België – bijna drie jaar vóór de uitgiftedatum van uw voorgelegde taskara. Dit doet ernstige afbreuk aan de authenticiteit van de taskara. Daarnaast legt u op het CGVS uit dat u uw taskara verkreeg via de Afghaanse ambassade in België middels het voorleggen van identiteitsbewijzen van uw vader, grootouders en ooms (CGVS, p. 4). Op basis van welke gegevens de Afghaanse autoriteiten vervolgens uw taskara hebben opgesteld, weet u niet precies. U vermoedt dat de taskara werd opgemaakt op basis van de door jullie zelf aangeleverde gegevens (CGVS, p. 11).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de verklaringen die hij omtrent (het bekomen van) zijn Pakistaanse documenten aflegde bij het CGVS, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Evenmin doet verzoeker aan de voormelde motieven afbreuk met zijn verwijzing naar de zagezegd strijdige inhoud van de beschikbare Pakistaanse documenten. Dat de voorliggende documenten tegenstrijdige informatie zouden bevatten over de geboorteplaatsen van verzoekers ouders, kan immers niet worden gevolgd. De plaatsen vermeld op de huwelijksakte, waarnaar verzoeker verwijst om zulks aan te tonen, betreffen namelijk niet de geboorteplaatsen van verzoekers ouders doch wel hun respectieve adressen ten tijde van het huwelijk.

Waar verzoeker zowel in het voorliggende verzoekschrift als zijn aanvullende nota wijst op informatie omtrent de Pakistaanse nationaliteitswetgeving en op basis hiervan stelt dat de Pakistaanse nationaliteit niet aan kinderen van Afghaanse vluchtelingen wordt verleend, dient te worden vastgesteld dat deze informatie op verzoeker niet van toepassing is. Uit het arrest nr. 224 339 van 29 juli 2019 van de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld ten aanzien van verzoekers ouders, blijkt immers dat verzoekers ouders de Pakistaanse nationaliteit hebben. Bijgevolg kunnen zij niet worden aanzien als 'Afghaanse vluchtelingen' in de zin van de informatie die verzoeker citeert en kan verzoeker evenmin als kind van zulke vluchtelingen worden beschouwd. De motieven die dienaangaande in het voormelde arrest zijn opgenomen, luiden als volgt:

"Nochtans laat de objectieve informatie, die afkomstig is uit de officiële Evibel-databank van de Dienst Vreemdelingenzaken en door de verwerende partij bij de administratieve dossiers werd gevoegd, toe vast te stellen dat verzoekers op 9 december 2015 en op 5 juli 2016 visa aanvroegen op de Duitse vertegenwoordiging in Karachi (Pakistan) (AD eerste verzoeker, stuk 15, Landeninformatie info DVZ, Evibel, visumaanvraag Y. M. + inlichtingen DVZ 3 juli 2017; AD tweede verzoekster, stuk 13, Landeninformatie, info DVZ Evibel, 28 juli 2016 + DVZ inlichtingen 3 juli 2017). Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster maakten bij deze aanvragen van een Schengenvisum gebruik van Pakistaanse reispassen die in 2015 waren uitgegeven, dat beiden geboren zijn in Chaman en in Karachi verbleven, waar ook hun zoon A. N. geboren is en dat eerste verzoeker er handel dreef in tweedehandskledij. Uit deze informatie blijkt onomstotelijk dat verzoekers minstens (ook) de Pakistaanse nationaliteit hebben.

Het determinerend motief van de bestreden beslissingen bestaat erin dat verzoekers over de Pakistaanse nationaliteit beschikken zodat hun asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van Pakistan.

2.5.9. Verzoekers blijven in hun middel volharden dat zij (enkel) de Afghaanse nationaliteit zouden hebben en dat de mensensmokkelaar de Pakistaanse reisdocumenten en de visa zou hebben geregeld. De bewering van verzoekers dat zij niet in het bezit zouden zijn van deze passen, betekent niet dat deze documenten niet zouden bestaan. De Raad stipt aan dat verzoekers een aantal anekdotes aanhalen van hun raadsman, maar dat zij niet concreet aantonen dat de Evibel-databank gegevens bevat die gebaseerd zijn op valse identiteits- of reisdocumenten. Verzoekers tonen evenmin aan dat het mogelijk is om met een vlucht van Emirates het Schengengrondgebied in te reizen (AD eerste verzoeker, stuk 11, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 2 augustus 2016, reisroute) vanuit een derde land zonder onderworpen te worden aan een individuele controle van de reisdocumenten, zoals zij beweren.

Aangezien verzoekers er niet in slagen de waarachtigheid van de informatie uit de Evibel-databank te ontkrachten, blijft het determinerend motief van de bestreden beslissingen overeind."

Uit de stukken van het dossier blijkt voorts dat verzoeker, net als zijn ouders, over een Pakistaans paspoort beschikt waarmee een visum werd aangevraagd op de Duitse vertegenwoordiging in Karachi, Pakistan. Daaruit, en uit het voorgaande, volgt dat ook voor verzoeker onomstotelijk blijkt dat hij minstens (ook) de Pakistaanse nationaliteit heeft.

Waar verzoeker in dit kader betoogt dat het onmogelijk zou zijn om de dubbele Pakistaanse-Afghaanse nationaliteit te hebben, wijst op informatie waaruit blijkt dat het mogelijk is om valse Pakistaanse documenten en passen te bekomen en, verwijzend naar de eerder neergelegde Afghaanse documenten en het door middel van een aanvullende nota neerlegde paspoort, poneert dat uit dit alles zou blijken dat hij enkel de Afghaanse en niet de Pakistaanse nationaliteit heeft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee aan het voorgaande geenszins afbreuk doet. Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt immers dat het voorgaande niet enkel geldt voor Pakistaanse documenten doch eveneens voor Afghaanse documenten. Uit de algemene informatie die verzoeker citeert, kan voorts geenszins worden afgeleid dat de Pakistaanse documenten waarover hijzelf en zijn familieleden beschikken en waarmee zij naar Europa reisden niet-authentiek zouden zijn. Evenmin kan zulks worden afgeleid uit de eerder neergelegde documenten die verzoekers Afghaanse nationaliteit aannemelijk zouden moeten maken. Verzoeker gaat in zijn betoog dienaangaande namelijk vooreerst schromelijk voorbij aan en doet hiermee geenszins afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat alle Afghaanse identiteitsdocumenten die verzoeker en zijn gezinsleden voorlegden afgeleverd zijn na hun aankomst in Europa, dat het erop lijkt dat deze documenten werden afgeleverd louter op basis van hun verklaringen, dat de gegevens op deze documenten niet kunnen worden gerijmd met de verklaringen die verzoeker en zijn gezinsleden aflegden en dat het niet duidelijk is op welke basis (volgens verzoeker de door hem en zijn familieleden aangereikte gegevens) de Afghaanse ambassade in Brussel stukken uitreikte. Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde en aangehaalde Afghaanse documenten. Bovendien blijkt uit de informatie die verweerder bij de nota met opmerkingen voegt, zoals reeds werd opgemerkt, dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten en dat documenten zoals de neergelegde en aangehaalde Afghaanse documenten van verzoeker en zijn familieleden daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Aldus kan worden aangenomen dat de neergelegde Afghaanse documenten en de documenten die zij eventueel zouden hebben voorgelegd aan de Afghaanse ambassade te

Brussel en het Afghaanse Consulaat-generaal te Bonn vals of vervalst kunnen zijn. Bijgevolg volstaat het gegeven dat verzoekers ouders in hun procedure voor de Raad stukken uitgereikt door deze ambassade en dit Consulaat-generaal hebben voorgelegd en dat verzoeker heden een Afghaans paspoort bijbrengt niet om te besluiten dat verzoeker, die zelf aanvoert dat het onmogelijk is om de dubbele Pakistaans-Afghaanse nationaliteit te hebben, (ook) de Afghaanse nationaliteit heeft. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker tot op heden op generlei wijze duidt op welke wijze of op welke basis de betreffende documenten werden bekomen. Deze vaststellingen volstaan, tezamen genomen met het gegeven dat verzoeker en diens ouders geenszins geloofwaardige verklaringen afleggen over hun nationaliteit, om te besluiten dat aan de neergelegde en aangehaalde documenten die moeten aantonen dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht.

In zoverre verzoeker verweerder in het kader van het voorgaande nog verwijt dat geen verder onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van de voorliggende Pakistaanse paspoorten en dat hij zelf geen termijn kreeg om bijkomende informatie te vergaren, kan tot slot worden opgemerkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker zelf is om een duidelijk zicht te bieden op en de nodige stukken aan te reiken inzake zijn nationaliteit. Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asieliinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asieliinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asieliinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beschikte in de loop van onderhavige beroepstermijn en beroepsprocedure daarenboven weldegelijk nog over voldoende tijd om de nodige bijkomende stukken en informatie te vergaren. Uit het voorgaande blijkt echter dat hij er daarbij niet in is geslaagd om aan te tonen dat zijn Pakistaanse documenten vals zouden zijn en dat hij de Pakistaanse nationaliteit niet heeft. Bijkomend kan in dit kader worden opgemerkt dat zijn Pakistaanse paspoort en de Pakistaanse paspoorten van zijn ouders minstens door de Duitse instanties authentiek werden bevonden, gezien op basis van deze paspoorten aan hen een visum voor Europa werd verleend. Eveneens kan worden herhaald dat aangenomen kan worden dat verzoeker en diens gezinsleden met deze paspoorten de controles op de luchthavens konden passeren. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat de Pakistaanse paspoorten van verzoeker en diens gezinsleden niet-authentiek zouden zijn en kan het verwijt dat verweerder dit gegeven, dit daarenboven in weerwil van hetgeen gesteld wordt in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nader had moeten onderzoeken niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Bijgevolg moet worden aangenomen dat hij, net als zijn ouders, weldegelijk over de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Derhalve dient zijn vrees voor vervolging te aanzien van dit land te worden beoordeeld en is verzoekers betoog omtrent de risico's die hij als persoon die terugkeert naar Afghanistan beweert te lopen niet dienstig.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Uw aangetaste geloofwaardigheid met betrekking tot uw geboortedatum, - plaats en nationaliteit heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er nog andere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat het bevreemdend is te moeten vaststellen dat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en hierbij vrijwel uitsluitend verwijst naar asielmotieven die betrekking hebben op uw ouders persoon. Indien de door u aangehaalde asielmotieven op waarheid berusten kan er immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw ouders tegelijkertijd een volgend verzoek in de zin van artikel 57/6/2 Vw. zouden indienen, hetgeen zij evenwel hebben nagelaten. Dit ondermijnt dan ook de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in hoofde van u en uw ouders. Doordat uw ouders zelf geen volgend verzoek, doch enkel u en uw (jongere) broers en zus een verzoek lieten indienen terwijl het onderzoek in uw hoofde zich enkel toespitst op het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming, en niet die van uw ouders, dient bovendien besloten te worden dat uw ouders, door zelf geen volgend verzoek in te dienen, aldus beletten dat hun beweerde vrees voor vervolging omwille van elementen in hoofde van uw ouders ten gronde uitgespit wordt. De houding van uw ouders doet bovendien het vermoeden rijzen dat zij de mogelijkheid om hun kinderen – waarvan drie minderjarig en één volwassen – een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruiken ten einde hun recht op opvang, dan wel hun recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven, te verlengen, alsook de regelgeving aangaande de behandeling van volgende verzoeken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te omzeilen. Dat het CGVS het hier bij het rechte eind heeft, blijkt bovendien uit uw eigen verklaringen die u aflegt op het CGVS. Initieel geeft u aan dat u geen idee heeft waarom uw ouders het nalieten een volgend verzoek in te dienen, terwijl de door u aangehaalde asielmotieven louter op hunzelf betrekking hebben (CGVS, p. 9). Later in het persoonlijk onderhoud wordt u nogmaals gevraagd waarom uw ouders geen nieuw verzoek indienden. U verklaart dat uw ouders ervoor kozen om geen eigen, tweede verzoek in te dienen, omdat jullie in dat geval het recht op opvang en de toegang tot school zouden verliezen (CGVS, p. 12). Van een verzoeker die een waarachtige, persoonlijke vervolging vreest in zijn/haar land van herkomst wordt echter logischerwijs en redelijkerwijs verwacht dat hij/zij zo snel mogelijk een volgend verzoek zouden indienen, hetgeen uw ouders evenwel hebben nagelaten. Het feit dat uw ouders dit niet hebben gedaan, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Maar hoe dan ook kan er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht.

Zo verklaart u dat uw familie – met name uw vader – in Karachi problemen kende met een Oezbeekse afperser en inbreker (CGVS, pp. 7-8, 14). U legt uit dat uw vader in het vizier van zijn afpersers is gekomen door zijn werk (CGVS, p. 14), dat hij al sinds 2003 of 2004 uitvoerde (CGVS, p. 13). Voor de problemen met de Oezbeekse afperser heeft uw vader nooit enig probleem gekend of gekregen met wie dan ook (CGVS, p. 13). Wanneer u expliciet wordt gevraagd naar de frequentie van de dreigtelefoontjes aan uw vaders adres, verklaart u dat uw vader in totaal twee of drie keer werd gebeld (CGVS, pp. 13-14). Wanneer u later wordt gevraagd of de afperser nog op andere manieren contact zocht met uw vader, stelt u dat de afperser één keer langskwam in uw vaders winkel om te controleren of uw vader geld had, maar merkt u op dat hij zich niet kenbaar maakte als de telefonische afperser, dat de afperser slechts rondkeek en weer vertrok (CGVS, p. 15). U maakte verder geen gewag van andere contactpogingen van de afperser. U beaamt voorts dat zo'n vier of vijf maanden na het eerste afpersingstelefoontje werd opgepakt door S. (...), maar stelt plots dat het niet bij twee of drie telefoontjes in totaal bleef. Integendeel, u legt uit dat uw vader in deze periode door zijn afpersers – zowel de Oezbeek als een van zijn Afghaanse kompanen – bijna elke dag werd gebeld (CGVS, p. 15). Dat u initieel aangeeft dat uw vader in totaal slechts twee of drie keer telefoon ontving en later stelt dat uw vader gedurende vier of vijf maanden bijna dagelijks werd gebeld door zijn afpersers, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang komt.

Daarnaevens stelt u dat S. (...) de Oezbeekse afperser eenvoudig kon traceren via het kenteken van zijn wagen (CGVS, pp. 7-8). Het lijkt weinig aannemelijk dat de Oezbeekse afperser, die niet alleen lid was van een gewelddadige bende (CGVS, p. 17), maar ook al andere handelaars die hij afperste vermoordde en bovendien door zijn handlanger A. (...) als gevaarlijk werd bestempeld (CGVS, p. 15), een geldoverdracht zou afhandelen in een auto die op zijn eigen naam werd ingeschreven. Dit zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onder druk.

Voorts geeft u aan dat jullie de telefonische afpersing initieel niet serieus namen en dat er voorheen door vrienden al eens grappen werden gemaakt inzake afpersing (CGVS, p. 16). Tegelijkertijd getuigt u dat jullie afperser in datzelfde jaar al andere handelaars vermoordde omdat zij weigerden aan hem een geldsom te betalen (CGVS, p. 15). Redelijkerwijs kan er bijgevolg worden aangenomen dat uw familie de afperser wel degelijk serieus zou hebben genomen. Dat jullie de afperstelefoontjes desondanks niet direct serieus zouden hebben genomen, is niet aannemelijk. Dat doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid inzake uw verklaringen over uw vaders afpersing.

Daarnaast blijkt u enkel te weten dat de man die uw vader afperser van Oezbeekse afkomst is (CGVS, p. 14). De naam van uw vaders afperser weet u niet (CGVS, pp. 7, 14, 17). U stelt dat u de Oezbeek in kwestie nooit heeft gezien, nooit heeft gehoord en evenmin weet niet hoe hij er uitziet (CGVS, p. 17). Wel beaamt u desgevraagd dat de betreffende Oezbeekse man tot een bende behoort (CGVS, p. 17). De naam van die bende weet u evenwel niet (CGVS, p. 17). Dat u zo weinig weet te vertellen over de man die jullie reeds sinds 2012 afperste, inbrak in uw ouderlijk huis te Sadi Town en bovendien een dermate sterke (be)dreiging zou hebben gevormd voor de veiligheid van uw gezin dat uw vader besloot het land te ontvluchten, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling komt te staan.

Bovendien hebben u noch uw familieleden bij andere mensen gevraagd naar de Oezbeekse afperser of naar de bende waartoe hij zou behoren: niet bij andere welgestelde mensen in jullie directe omgeving, noch bij andere handelaars van Afghaanse origine. U geeft aan dat jullie dat niet deden omdat jullie geen contact hadden met andere Afghanen, noch met Pakistan (CGVS, p. 17). Het houdt geen steek dat uw familie, in het bijzonder uw vader, geen informatie trachtte in te winnen over zijn afperser(s). Redelijkerwijs kan er vanuit worden gegaan dat, wanneer iemand te maken heeft met afpersing, men in zijn directe omgeving ten rade gaat teneinde meer van zijn afpersers te weten te komen. Daarenboven baatte uw vader niet alleen al meer dan tien jaar zijn zaak uit op dezelfde plek (CGVS, p. 13), maar geeft u daarnaast aan dat uw vader na het eerste telefoontje 'iedereen' informeerde dat hij werd afgeperst (CGVS, p. 7). Dat hij vervolgens bij niemand meer informatie trachtte te vergaren over de identiteit van zijn afperser(s), is bijgevolg niet aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven wederom ernstig aangetast.

Nog blijkt u niet op de hoogte van wat politieagent S. (...) en zijn mannen met de gearresteerde Oezbeek deden (CGVS, p. 16). Uw vader bleek, ondanks de door u geschetste maandenlange durende afpersing, de zaak niet verder te hebben opgevolgd na de arrestatie van de Oezbeek (CGVS, p. 16). Evenmin nam hij een advocaat in de arm om de zaak verder op te volgen (CGVS, p. 16). Of de afperser van uw vader voor de rechter kwam of dat hij effectief werd berecht of in de cel belandde, weet u evenmin (CGVS, p. 16). Voorts herhaalt u later in het persoonlijk onderhoud nog eens dat jullie als familie helemaal niet op de hoogte waren van het lot van de Oezbeek en zijn bende (CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u noch uw familie zich helemaal niet zouden interesseren in het lot van de man die jullie niet alleen maandenlang afperste, maar ook nog inbrak bij jullie thuis en uw vader ook nadien nog bedreigde, met als gevolg dat jullie gedwongen werden om jullie land te verlaten. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven in het gedrang.

Vervolgens legt u uit dat jullie in Pakistan nooit een advocaat in de arm hebben genomen, nooit aangifte hebben gedaan van de afpersing en dat jullie nooit officieel de politie hebben gecontacteerd omdat jullie geen Pakistanen, maar Afghanen waren (CGVS, pp. 15, 17). Ook van de inbraak en diefstal deden jullie geen aangifte bij de Pakistaanse autoriteiten (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt geconfronteerd met de bevindingen van het CGVS en de RvV inzake jullie Pakistaanse nationaliteit (cf. supra), geeft u aan dat u niet weet of u Afghaan of Pakistaan bent (CGVS, p. 15). U klaart evenwel niet uit waarom jullie enkel opteerden voor het pad van S. (...), maar niet voor de officiële gang naar de Pakistaanse autoriteiten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ondergraven.

Daarenboven geeft u aan dat er geen incidenten plaatsvonden na jullie verhuizing naar Sadi Town en voor de inbraak door zes mannen (CGVS, pp. 17-18). U legt uit dat na de verhuizing naar Sadi Town uw familie voor twee maanden naar Afghanistan reisde en dat u en uw oudste broer in Karachi bleven en op de winkel pasten (CGVS, p. 18). Nochtans lijkt de afwezigheid van uw vader een uitgelezen opportuniteit voor zijn afpersers om zijn zonen te ontvoeren en losgeld voor te eisen. Dat jullie in deze periode evenwel geen enkel probleem kenden, leidt ertoe dat de voorgehouden jarenlange familieproblemen met de Oezbeek en zijn bende opnieuw aan geloofwaardigheid verliest.

Wat betreft de inbraak bij jullie thuis door zes gemaskerde mannen moet worden gesteld dat u geen begin van bewijs voorlegt dat het daadwerkelijk ging om een doelgerichte aanval van de Oezbeek en zijn bende op uw vader en zijn familie. Uw weergave van de feiten lijkt eerder op een toevallige passage van opportunistische criminelen. U getuigt immers dat u en uw vader zo'n vijf of tien minuten binnen waren en dat de voordeur van jullie huis niet op slot zat (CGVS, p. 20). Dat trekt uw verklaring dat het een doelgerichte aanval op uw vader was nog verder in twijfel. Wat er ook van zij, nergens uit uw verklaringen over deze gebeurtenissen blijkt dat er in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan als gevolg van deze gebeurtenis.

Voorts stelt u dat een van de mannen een masker droeg, wat evenwel tijdens de overval afviel. Hierdoor konden jullie het gezicht van de inbreker zien (CGVS, pp. 8, 21). Wanneer uw vader na de inbraak gaat kaarten met zijn familie en vrienden in een verderop gelegen huis, hetgeen hij al tien jaar lang deed, herkent uw vader plots de schoonmaker van het gebouw en beseft hij dat het deze man was die niet alleen bij jullie inbraak betrokken was, maar ook betrokken was bij de afpersing in 2012 (CGVS, p. 21). Wie de man precies is, weet u echter niet. U weet alleen dat het een Pakistaan van Pashtounse origine

betreft die uw maternale grootvader inhuurde voor de schoonmaak van het kaartpand (CGVS, p. 21). Zijn naam is u evenwel onbekend (CGVS, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd of uw vader allicht bij zijn schoonvader – uw maternale grootvader – informeerde naar de schoonmaker in kwestie, antwoordt u louter speculatief dat uw vader misschien bij hem informeerde naar de betreffende Pashtounse Pakistaan (CGVS, p. 21). Dat u niet weet of uw vader informatie vergaarde over de inbrekende en afpersende Pashtoun die nota bene zijn schoonvader in dienst heeft genomen, houdt geen steek. Daarenboven getuigt het van een al te groot toeval dat de misdadiger in kwestie nu net in het kaarthuis werkzaam was waar uw vader al meer dan tien jaar lang kaartte. Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw aan geloofwaardigheid inboet.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat uw twee oudste broers nog steeds woonachtig zijn in Karachi (CGVS, p. 5). Sedert jullie vertrek in de zomer van 2016 blijken zij niets meer van de afpersers van uw vader noch van de inbrekers te hebben vernomen (CGVS, p. 10). Daarnaast maakt u geen gewag van andere problemen die uw broers na jullie vertrek zouden hebben gekend (CGVS, p. 10). Dat uw familie na jullie vertrek niets meer van de criminelen die uw vader meer dan vier jaar (sinds 2012) zouden hebben afgeperst, bedreigd en bij jullie zouden hebben ingebroken, leidt ertoe dat het in uw asielrelaas opnieuw aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Tot slot maakt u gewag van psychische problemen bij uw vader, M.Y.Y. (...) (CGVS 16/16208; O.V. 8.295.485). U legt uit dat uw vader naar de psychiater gaat en dat hij ziek is (CGVS, p. 22). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat er in uw vaders eigen (eerste) verzoek noch in het beroep bij de RvV gewag van enige psychologische problemen werd gemaakt. Nog moet worden aangestipt dat de voorgehouden psychische problemen van uw vader louter betrekking hebben op het dossier van uw vader, dat werd beoordeeld door het CGVS, bevestigd door de RvV en waartegen uw vader geen cassatieberoep indiende. Uzelf legde geen (begin van) bewijs voor van de psychische problematiek van uw vader.

De overige voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten met betrekking tot uw vaders werk in de tweedehandsschoenen business wijzen enkel op uw vaders werkzaamheden in Karachi. De aankoop- en verkoopakten van het huis in Sadi Town wijst er dan weer louter op dat jullie vader in januari 2014 een huis aldaar aankocht en in oktober 2015 hetzelfde huis verkocht. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit Pakistan zouden hebben geleid.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde deze aan te vechten of te weerleggen, onverminderd overeind.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder op generlei wijze aan dat de situatie in Pakistan in het algemeen of in de regio alwaar hij zou hebben verbleven in het bijzonder zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven kan te dezen opnieuw worden gewezen op de inhoud van het arrest nr. 224 339 van 29 juli 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest werd omtrent de (veiligheids-)situatie in voormeld land en voormelde regio in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet reeds gemotiveerd:

“2.5.16. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dient in hoofde van verzoekers de actuele veiligheidssituatie in Pakistan te worden beoordeeld. Aangezien verzoekers geen duidelijkheid scheppen over hun eerdere verblijfplaatsen en de enige betrouwbare informatie (de documentatie uit de Evibel-databank) erop wijst dat verzoekers woonachtig waren in Karachi, dient specifiek rekening te worden gehouden met de gegevens over de provincie Sindh en de miljoenenstad Karachi. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de “law and order situation” in deze provincie is verbeterd en dat het geweld een dalende trend vertoont, ook wat het aantal te betreuren burgerslachtoffers betreft. In de hoofdstad Karachi doen zich wel nog geregeld etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geïnspireerde geweldsincidenten voor die

een eerder gericht karakter hebben en dus niet als willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict kunnen worden gekwalificeerd (Nota met opmerkingen, bijlage 1, "EASO Country of Origin Information Report Pakistan Security Situation", augustus 2017, p. 66-69; Aanvullende nota CGVS, "EASO Country of Origin Information Report Pakistan Security Situation", oktober 2018).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota met opmerkingen concludeert dat er actueel in de provincie Sindh in Pakistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet."

Voorts stelt verweerder in de nota met opmerkingen terecht als volgt:

"Ten slotte wijst verweerder dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verzoekers' verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse

veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten gevisieerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoeker een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.10. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

5.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT